

Arjen Boerstra bakt patat om anders te kijken

Beeldende kunst

Arjen Boerstra

Retrospectief 1996-2014. T/m 31/10 in Verbeke Foundation, Kemzeke (België). In: verbekefoundation.com

„Vergiftigd met kunst” was beeldend kunstenaar Arjen Boerstra, toen hij in 1993 afzwaaide aan Minerva in Groningen. Zoveel had hij op de academie gezien en gehoord, de schilder-kunstige traditie onderste boven gehaald en uitgebreid besnuffeld. „Hij was de weg volstrekt kwijt”, zoals Boerstra dat noemt. Hij besloot zich te bezinnen. Tot 1996, toen hij terugkeerde naar het nulpunt van zijn bestaan waar hedendaagse schilders als Polke en GRichter het niet voor het zeggen hadden.

Dat nulpunt was zijn jongenskamer

op zolder in het ouderlijk huis, en alles wat daar aan insignes van de scouting, familiefoto's, granaatscherven, modelvliegtuigjes, beduimelde boekjes en nog veel meer lag opgeslagen. Hij bouwde die kamer op ware grootte na. Terugkijkend, is dat het begin van een kunstenaarschap dat zich vertakt in tal van alter ego's - onderzoeker, zeevaarder, galeriehouder, kunstschilder A. Boersma, natuurvorser, fritesbakker. Bij die alter ego's hoort een oeuvre dat bestaat uit fantasierijke houten boten, duikersklokken, een ufo, een caravan, een friteskraam, video's, foto's, camera's en een fiets. Alles tot leven gewekt door de kunstenaar zelf.

Hoe dat in zijn werk gaat, is te zien op de eerste retrospectieve solo van Boerstra (47) in de Verbeke Foundation. Waarom Nederlandse musea weinig belangstelling voor de Groninger

Arjen Boersma, **Het rijdend atelier van de kunst-schilder** (2005)

hebben, is na het zien van deze expositie een raadsel. Boerstra's werk is speels én serieus, perfect uitgevoerd en ruig. Boerstra laat zien hoe belangrijk het is om je intuïtie te volgen, op eigen smaak te varen - en daarvan dan de

ultieme consequentie trekken. Dus aan de slag met hamer en zaag.

Alle belangrijke artefacten uit de afgelopen achttien jaar zijn opgesteld in de hal en het restaurant van Verbeke. Er hangen kapstokken met kostuums.

In een caravan is te zien hoe goedvol de einder is op een ezel zonder uitzicht. En bij zijn fritescaravan was het gisteren op de opening dringen voor de frites die Boerstra bakte.

Boerstra is een beetje bekend van de perfect vervormde films die hij maakt door een camera op een spiegellende bol te richten die op de mast van een schip, op een stok aan een fiets, of in de bodem van een boot is bevestigd. Die films geven een fascinerende 360-graden blik op de wereld, met de kunstenaar als haast toevallig middelpunt. Maar die fascinatie verslapt doordat Boerstra zich iets te vaak herhaalt. Het is het mini-minpuntje op deze solo, die verder bol staat van performatieve kracht en van de poëzie die je alleen ziet als je nauwgezet kijkt.

Lucette ter Borg